

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/136/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114232280
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114232280.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, Vajanského nábrežie č. 3, 814 21 Bratislava, IČO: 00 603 147, proti žalovanému: H. X., Q.. XX.XX.XXXX, R. XXX/X, XXX XX U., Š. K. Y. (predtým H. X. Oprava vodo a plynoinštalácií, Poštová 506/2, 811 06 Bratislava, IČO: 11 665 653), zastúpený: Advokátska kancelária IGAZOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Kocel'ova 15, 821 08 Bratislava, IČO: 47 233 681, v konaní o zaplatenie 10.169,17 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 31Cb/99/2015-586 zo dňa 15.01.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 31Cb/99/2015-586 zo dňa 15. januára 2019 v napadnutej časti I. a III. výroku potvrdzuje.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 10.169,17 eur, úrok z omeškania 5,05 % p.a. zo sumy 10.169,17 eur od 11.09.2014 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. výkonom návrh na prerušenie konania zamietol. III. výkonom priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalovanému.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20.11.2014 domáhal, aby mu žalovaný zaplatil sumu 10.169,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 10.169,17 eur od 11.09.2014 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca má Protokolom o zverení majetku hlavného mesta SR Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. XX/XX zo dňa 21.12.1992 zverenú do správy domovú nehnuteľnosť na ulici Č. Č.. X v U., zapísanú na LV č. XX, pričom žalovanému prenechal na dobu určitú do nájmu nebytový priestor s celkovou plochou XXX,XX J., nachádzajúci sa na prízemí v uvedenom bytovom dome. Uviedol, že nájomný vzťah založený Nájomnou zmluvou č. XX/XXXX/XXX zo dňa 06.08.2001 (ďalej aj „nájomná zmluva“) skončil uplynutím času dňa 17.11.2002 podľa § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb., avšak žalovaný nebytový priestor naďalej užíva a za toto neoprávnené užívanie neplatí žalobcovi odplatu, na základe čoho eviduje žalobca voči nemu pohľadávku z titulu bezdôvodného obohatenia. Nájomca ku dňu skončenia nájmu, napriek výzve neodovzdal nebytový priestor žalobcovi, preto žalobca dňa 13.12.2002 podal návrh na vypratanie nebytového priestoru, ktorému bolo právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007 vyhovené a prebieha voči nemu exekučné konanie na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2Er/558/2008. Obdobie súvisiace s uplatňovaným návrhom od 01.10.2013 do 31.08.2014 predstavuje obdobie, počas ktorého sa žalovaný bezdôvodne obohacoval na úkor žalobcu. Výška bezdôvodného obohatenia v období súvisiacom s uplatňovaným nárokom predstavuje sumu 10.169.17 eur v súlade s § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri určení konkrétnej sumy

vychádzal žalobca z Rozhodnutia starostu mestskej časti Bratislava-Staré Mesto zo dňa 17.12.2008. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu upomienkou zo dňa 10.03.2014, ako aj výzvou zo dňa 04.09.2013.

Žalovaný v odpore voči platobnému rozkazu poukázal na to, že domová nehnuteľnosť, v ktorej mali byť nebytové priestory dané do prenájmu žalovanému, je odlišne označená v nájomnej zmluve v porovnaní s návrhom. Uviedol, že všetky priestory v domovej nehnuteľnosti na Č. Č.. X T. U., na parc. č. XXXX, ktoré tvorili U. G. Q. R., boli ešte v priebehu roku 2001 a 2002 odpredané tretím osobám, okrem iných aj žalovanému s manželkou, pričom kupujúcim vzniklo v priebehu roku 2001, najneskôr 30.04.2002 aj vlastnícke právo k odkupovaným bytom a nebytovým priestorom, čo preukazuje výpis z LV č. XXXX a vylučuje, aby ďalej hlavné mesto SR Bratislava vlastnil v predmetnom dome akýkoľvek nebytový priestor, ktorý by mohol spravovať žalobca. Dodal, že žiadne nebytové priestory vo výmere XXX,XX J. neexistujú na prízemí domovej nehnuteľnosti na Č. Č.. X T. U. na parc. č. XXXX a XXXX/X. Z uvedeného dôvodu žalovaný namietal právnu opodstatnenosť uplatneného nároku, čo do dôvodu aj výšky. Výšku uplatneného nároku považoval za neopodstatnenú tiež z dôvodu, že starostovi mestskej časti neprislúcha svojvoľne určovať ani vydávať rozhodnutia o výške sadziieb nájomného, či už za prenájom nebytových priestorov, ale ani pozemkov vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislava, zverených do správy mestskej časti Bratislava-Staré Mesto, v dôsledku čoho vydané Rozhodnutie starostu mestskej časti Bratislava-Staré Mesto č. XX/XXXX nemá žiadne právne účinky a nemôže byť podkladom pre výpočet a určenie výšky uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okrem toho uviedol, že podanie návrhu bez podpisu starostu je potrebné považovať za hrubý rozpor s platnou právnou úpravou a tiež so štatútom. Z uvedených dôvodov žalovaný považoval návrh doručený súdu dňa 20.11.2014 za návrh podpísaný neoprávnenou osobou, navyše podaný bez právneho dôvodu a uplatnený nárok za právne neopodstatnený. Navrhol preto, aby súd návrh odmietol, resp. zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 132 ods. 1, § 191 ods. 1, § 192, § 193, § 194 ods. 1, 2, § 215 ods. 1, 2, § 218 ods. 1 § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 470 ods. 1, 2, zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 1a ods. 2, § 2 ods. 2, § 7 ods. 5, § 7b ods. 1, § 7b ods. 2 písm. d), § 11 ods. 5, § 15 ods. 2 písm. b), § 17 ods. 1, 3, § 17a ods. 1a, § 30 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave (ďalej len „zákon č. 377/1990 Zb.“), § 1 ods. 2, § 6 ods. 1, 2, 3, 4, § 7 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, 3 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej len „zákon č. 138/1991 Zb.“), čl. 80 ods. 1, 3, 4, 5, čl. 81 ods. 2, čl. 82 ods. 1, 2, 5, 6, čl. 84 ods. 1 Štatútu hlavného mesta SR Bratislavy (ďalej len „Štatút“), § 107 ods. 1, 2, § 123, § 126 ods. 1, § 134 ods. 1, § 671 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 458, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 7 písm. c), § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon.“).

Súd výpisom zo živnostenského registra žalovaného zistil, že má pozastavenú činnosť od 01.05.2018 do 01.05.2021 a túto skutočnosť zohľadnil. Ako spornú v konaní označil otázku aktívnej vecnej legitímácie, keďže podľa názoru žalovaného hlavné mesto SR Bratislava nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, sporným bolo aj samotné delegovanie správcovstva na žalobcu a oprávnenie správcu konať v mene vlastníka pred súdmi a oprávnenie podať žalobu v mene starostu mestskej časti. Sporným bol ďalej samotný predmet žaloby, ktorý podľa žalovaného nebol dostatočne identifikovaný, keďže pri označení nebytových priestorov je rozpor medzi údajmi v Nájomnej zmluve č. XX/XXXX/XXX zo dňa 06.08.2001 a v podanej žalobe. Okrem toho bolo sporným užívanie týchto nebytových priestorov, výška obvyklého nájomného, resp. bezdôvodného obohatenia a úrokov z omeškania, oprávnenie starostu mestskej časti na určenie sadziieb nájomného bez schválenia miestneho zastupiteľstva, doručovanie vyúčtovania peňažných súm a oprávnenia miestneho úradu na doručovanie výziev. V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, týkajúcim sa neexistencie daných priestorov a ich nesprávnej identifikácie, uviedol, že žalobca rozdielne údaje v nájomnej zmluve, podanej žalobe a LV č. XX podrobne vysvetlil v podaní doručenom súdu dňa 07.03.2018 a súd po oboznámení sa s listinnými dôkazmi vzťahujúcimi sa k predmetným nebytovým priestorom nemal pochybnosť o tom, o akú nehnuteľnosť sa jedná, keďže tieto boli dostatočne vymedzené a identifikovateľné a dospel k záveru, že nebytové priestory pôvodne prenajímané zmluvou sú totožné s priestormi, za ktoré žalobca požaduje bezdôvodné obohatenie, pričom nehnuteľnosť nachádzajúca sa na parc. č. XXXX, ktorú má žalovaný vo vlastníctve, je úplne iná nehnuteľnosť a predmetnej veci sa netýka. Za rozhodujúcu skutočnosť, od ktorej žalobca odvíjal vlastnícke právo hlavného mesta SR Bratislava, súd považoval zápis na LV č. XX, pričom dopĺňanie tvrdení žalobcom, ktoré boli

reakciou na obranu žalovaného, nepovažoval za zmenu žaloby. Námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žaloba bola podaná dňa 20.11.2014, pričom žalobca si uplatnil nárok z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.10.2013 do 31.08.2014. Konštatoval, že v konaní nebola hodnoverným spôsobom spochybnená materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností. Zdôraznil, že pri posudzovaní otázky vlastníckeho práva, je žalovaný ten, na ktorého sa presúva dôkazné bremeno, ak tvrdí, že hlavné mesto SR Bratislava napriek zápisu na LV č. XX nie je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a v tomto smere musí predložiť dôkaz o opaku, čo sa nestalo. V tejto súvislosti súd odkázal na pôvodný LV č. XX, P. Č. XX, kde ako vlastníkom predmetných nehnuteľností je uvedené hlavné mesto SR Bratislava-Bytový podnik Bratislava I., štátny podnik, po prečiarknutom bývalom vlastníkovi - Československý štát-Obvodný podnik bytového hospodárstva, tiež na geometrický plán na parc. č. XXXX/X, XXXX, XXXX vystavený dňa 14.04.1983, v ktorom je ako vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti uvedený Bytový podnik Bratislava I a dal do pozornosti, že v zmysle zákona č. 518/1990 Zb. prešla zakladateľská funkcia voči štátnym podnikom, ktorých zakladateľom boli Obvodné národné výbory Bratislava I.-V. na hlavné mesto SR Bratislavu (uznesenie Obvodného súdu Bratislava I. zo dňa 02.01.1992, sp. zn. Pšn 68/B). Okrem toho poukázal na uznesenie Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 24.04.1992, sp. zn. Pšn 68, Protokol o prechode vlastníctva štátu - ČSFR do vlastníctva hlavného mesta SR Bratislavy spísaného podľa § 14 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. zo dňa 29.07.1991, na základe ktorého hlavné mesto SR Bratislava prevzalo všetok majetok po bývalom Bytovom podniku Bratislava I, pričom uvedený majetok bol následne v súlade so štatútom hlavného mesta SR Bratislavy súčasťou Protokolu o zverení nehnuteľného majetku č. XX/XXXX zo dňa 21.12.1992 do správy mestskej časti Bratislava-Staré Mesto, ako majetok po bývalom Bytovom podniku Bratislava I. K spochybňovanému nástupníctvu Bytového podniku Bratislava I. po Obvodnom podniku bytového hospodárstva Bratislava III. súd odkázal na vyjadrenie žalobcu, ktorý uviedol, že počas účinnosti zákona č. 65/1960 Zb. a zákona č. 43/1968 Zb. sa Obvodné národné výbory kreovali a označovali v súlade s aktuálnym územným členením hlavného mesta a rovnako sa označovali aj nimi zriadené Obvodné podniky Bytového hospodárstva. Poukázal na to, že o užívaní nehnuteľností Bytovým podnikom Bratislava I. svedčí aj odôvodnenie rozhodnutia o pridelení súpisného čísla aj notárska zápisnica osvedčujúca vydržanie, pričom na základe notárskej zápisnice zo dňa 26.03.2010, Q. XX/XXXX, Q. XXXXX/XXXX, Q. XXXXX/XXXX bolo následne vlastníctvo hlavného mesta SR Bratislava zapísané na LV č. 10. Súd sa nestotožnil s námietkami žalovaného ohľadne náležitosti osvedčenia vyhlásenia o vydržaní. K argumentom žalovaného týkajúcimi sa samotnej vydržacej doby, upozornil na to, že podľa právnej úpravy § 134 OZ vlastnícke právo vydržaním nadobudne osoba, ktorá kedykoľvek po 01.01.1992 splní podmienky tohto ustanovenia; s prihliadnutím aj na dobu, počas ktorej mal oprávnený držiteľ, resp. jeho právny predchodca nehnuteľnosť v držbe pred 01.01.1992, t. j. v dobe od 01. 04. 1983. Vzhľadom na uvedené, citovaná právna úprava týkajúca sa vydržacej doby (namietaná žalovaným) podľa názoru súdu, nespochybňuje posudzovanie vlastníctva hlavného mesta SR Bratislava. Súd v tejto súvislosti dodal, že celú argumentáciu týkajúcu sa spochybňovania vlastníctva hlavného mesta SR Bratislavy a následnej podanej žaloby na Okresný súd Bratislava I. v konaní o určenie neexistencie vlastníckeho práva v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 1/2019 vnímal ako účelovú v snahe predĺžiť predmetné konanie. Z tohto dôvodu zamietol návrh žalovaného na vykonanie dôkazu - vyžiadanie žiadosti mestskej časti Bratislava-Staré mesto z roku 1996 spolu s prílohami k nej, na základe ktorej bolo na LV č. XX, obec U., mestská časť Y. J., k.ú. Y. J. zapísaný ako vlastníkom nehnuteľnosti, pozemkov parc.č. XXXX/X a parc.č. XXXX hlavné mesto SR Bratislava od Okresného úradu Bratislava, odbor katastrálny, N. D., Bratislava, nakoľko predmetný dôkaz a jeho vyžiadanie považoval za nehospodárne a zároveň za ďalší pokus o predĺženie konania, keďže vlastníctvo hlavného mesta SR Bratislava mal nespochybniteľne preukázané inými listinnými dôkazmi. Vo vzťahu k námietke žalovaného, ktorý pri aktívnej vecnej legitímácii namietal, že žalobca označujúci sa za správca majetku vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislava koná v rozpore s § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 86/2017 zo dňa 30.05.2018 a uviedol, že keďže správca majetku obce koná v mene obce pred súdmi, ako i pred inými orgánmi v tých veciach, ktoré sa týkajú majetku obce v jeho správe, na takéto konanie nie je potrebné osobitné plnomocnenstvo, keďže ide o prípad zákonného zastúpenia. Okrem toho súd v danom prípade vychádzal z toho, že žalobca je v zmysle Štatútu oprávnený, dokonca povinný, domáhať sa svojich práv spojených so správou zvereného majetku aj súdnou cestou a naviac žalobca je ako správca predmetnej nehnuteľnosti uvedený aj vo výpise z listu vlastníctva č. XX. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žaloba nebola podpísaná starostom, ktorý jediný je oprávnený priamo zo zákona konať a vystupovať v mene mestskej časti, pričom podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co 670/2014, súd konštatoval, že oprávnenie vedúceho právneho oddelenia J. J. J. na podanie žaloby v predmetnej veci, resp. vedúcej právneho oddelenia H. Z. F. na podávanie vyjadrení v predmetnej veci,

resp. zamestnanca žalobcu H.. D. Š. na zastupovanie žalobcu v predmetnom konaní, mal preukázané na základe predložených Rozhodnutí starostu č. XX/XXXX zo dňa 06.09.2013, č. XX/XXXX zo dňa 11.03.2015, č. 29/2017 zo dňa 25.09.2017 a poverenia starostu zo dňa 22.02.2018, ktoré sú podpísané starostom mestskej časti, sú určité, zrozumiteľné, pričom skutočnosť, že v rozhodnom období boli uvedené osoby na pozícii vedúceho právneho oddelenia Miestneho úradu mestskej časti Bratislava-Staré Mesto vyplýva z predložených poverení spolu s oznámením zo dňa 27.09.2017, podľa ktorého bolo oddelenie právne a správnych činností premenované na oddelenie legislatívno-právne. Konštatoval, že starosta je ako štatutárny orgán oprávnený poveriť zamestnancov mestskej časti uskutočňovaním právnych úkonov za mestskú časť. Zároveň uviedol, že rozhodnutia ako aj udelené poverenie boli udelené zamestnancom mestskej časti na zastupovanie mestskej časti a nie na zastupovanie starostu, pričom z poverenia mestskej časti Bratislava-Staré Mesto udeleného starostom mestskej časti J.. N. Š. vyplýva, že zamestnanec je poverený na zastupovanie žalobcu v konaní a všetkým úkonom v súvislosti s týmto konaním. Mal za to, že v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/670/2014, na ktoré poukázal žalovaný, sú riešené odlišné právne situácie a z predmetného rozhodnutia nevyplýva, že by nebolo možné uskutočniť právne úkony inou osobou ako starostom. Vo vzťahu k sporným skutočnostiam týkajúcim sa samotného bezdôvodného obohatenia uviedol, že žalovaný užíva predmet nájmu aj po skončení nájmu a za toto neoprávnené užívanie neplatí žalobcovi odplatu. Súd ustálil, že za obdobie súvisiace s uplatňovaným návrhom, t. j. obdobie odo dňa 01.10.2013 do dňa 31.08.2014 sa žalovaný bezdôvodne obohacoval na úkor žalobcu, pričom žalobcovi patrí nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatňovanej výške 10.169,17 eur. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia, ktorá bola sporná, súd vychádzal z výšky nájomného obvyklého v čase uzatvorenia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob jej užívania, následný rast cien (inflácie) s ohľadom na zásadu primeranosti sumy hradenej ako nájomné v danej lokalite u obdobných nehnuteľností, a teda vychádzal z Nájomnej zmluvy č. XXX/XXXX/XXX zo dňa 15.06.2009 uzavretej na dobu neurčitú s iným nájomníkom - spoločnosťou ENTO- K. W., s. r. o., keďže ide o nebytové priestory v rovnakej nehnuteľnosti, v danej lokalite, ako sú priestory užívané žalovaným na účely predajne a skladu, ďalej z výpisu z inflačnej kalkulačky INEKO za rok 2013 a za rok 2014, keďže pôvodná nájomná zmluva uzavretá so žalovaným bola uzavretá ešte v roku 2001 a vtedy dohodnuté ceny nájmu už nezodpovedali nájomom obvyklým v žalovanom období, z Rozhodnutia starostu č. XX/XXXX o minimálnych sadzbách nájomného, ktoré upravilo dolnú hranicu, pod ktorú cena nájmu nesmela klesnúť. Žalovaný spochybňoval kompetenciu starostu mestskej časti vydávať rozhodnutia o výške sadzieb nájomného, preto súd s poukazom na § 9 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. uviedol, že vydanie rozhodnutia o minimálnych cenách nájmu bolo plne v kompetencii starostu, pričom v prípade rozhodovania starostom o výške sadzieb nájomného, nejde o úkon, ktorému by muselo predchádzať rozhodnutie miestneho zastupiteľstva. Zastával názor, že nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 zo dňa 01.04.2009 sa týka odlišnej právnej situácie a nie je možné ho aplikovať na prejednávany prípad. Konštatoval, že pohľadávka žalobcu predstavuje odo dňa 01.10.2013 do 31.08.2014 bezdôvodné obohatenie získané žalovaným na úkor žalobcu vo výške obvyklého nájomného za dané obdobie (49,79 eur/m2/rok) vypočítané ako násobok sumy nájomného za mesiac vo výške 924,47 eur za 11 mesiacov, celkovo vo výške 10.169,17 eur, pričom je primeraná a nie je v rozpore s dobrými mravmi. K absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy namietanej žalovaným uviedol, že Zmluva č. XX/XXXX/XXX bola podpísaná zástupkyňou starostu J.. U. J., ktorá bola plne oprávnená starostu pri jej podpise zastúpiť a zmluva je platná, čo vyplýva aj príslušných kompetencií zástupcu starostu mestskej časti a vymedzeného okruhu otázok, ktoré sú vyhradené miestnemu zastupiteľstvu. Súd následne skúmal, či žalovaný skutočne predmetnú nehnuteľnosť užíva bez právneho titulu, keďže táto okolnosť bola v konaní sporná, pričom poukázal na tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom, preukazujúce užívanie predmetnej nehnuteľnosti žalovaným a skutočnosť, že žalovaný doposiaľ nepreukázal splnenie povinnosti priestory odovzdať žalobcovi, kedy tvrdenia žalovaného o neužívaní predmetnej nehnuteľnosti v rozhodnom období sú v rozpore s jeho návrhom na odklad exekúcie, ktorú doručil Okresnému súdu Bratislava I dňa 12.02.2014 a o ktorom súd rozhodol uznesením č. k. 2 Er 558/2008-183, keď nepovolil povinnému odklad exekúcie. Poukaz žalovaného na poslednú adresovanú žiadosť o zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 558/2008 súd vyhodnotil ako účelovú argumentáciu žalovaného. Dospel k záveru, že žalovaný užíva predmet nájmu bez právneho titulu a medzi stranami konania existuje záväzkovoprávny vzťah z bezdôvodného obohatenia, z ktorého má žalobca pohľadávku voči žalovanému predstavujúcu majetkový prospech, ktorý získal žalovaný na úkor žalobcu tým, že od 01.10.2013 do 31.08.2014 užíval predmetnú nehnuteľnosť bez platnej nájomnej zmluvy a za toto užívanie neplatil žalobcovi odplatu. Súd nezohľadnil argumentáciu žalovaného, ktorý namietal nedoručenie výzvy zo strany žalobcu zo dňa 04.09.2013 na úhradu peňažnej sumy za užívanie nebytového priestoru bez právneho titulu a upomienky zo dňa 10.03.2014, keďže

o opaku svedčali doručky predmetných podaní založených v spise. Uviedol, že z obsahu listu je zrejmé, komu a v akej veci je adresované, údaje o adresátovi na obálke sú identifikovateľné na prevzatie uvedenej zásielky, pričom zásielka bola adresovaná na miesto podnikania uvedené v živnostenskom registri, čiže žalovaný mal možnosť sa s ňou oboznámiť. Vzhľadom na uvedené súd od 11.09.2014 zaviazal žalovaného aj na zaplatenie príslušenstva žalovanej pohľadávky. II. výkonom napadnutého rozsudku zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania z dôvodu, že v konaní sp. zn. 18 C 1/2019 podal žalobu o určenie neexistencie vlastníckeho práva hlavného mesta SR Bratislava k predmetným nehnuteľnostiam, keď dospel k záveru, že prerušenie konania by nebolo hospodárnym a efektívnym riešením. Keďže žalobca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Namietal, že súd prvej inštancie nebral do úvahy záväzné ustanovenia hmotnoprávných predpisov, najmä pri posudzovaní zákonom stanovených predpokladov nadobudnutia vlastníctva hlavným mestom Bratislava vydržaním, pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok prechodu vlastníctva majetku štátu na obec ku dňu 24.11.1990, ani pri posudzovaní hodnovernosti a záväznosti údajov o vlastníkovi uvedených v katastri nehnuteľnosti. Vo vzťahu k nadobudnutia vlastníctva hlavným mestom Bratislava vydržaním podľa ustanovení Občianskeho zákonníka uviedol, že osvedčením vyhlásenia o vydržaní notár iba potvrdil vyhlásenie starostu mestskej časti Bratislava - Staré Mesto o ním tvrdených skutočnostiach a záznam vykonaný do katastra nehnuteľností na základe takéhoto osvedčenia plní iba evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu, ani zánik práv k nehnuteľnostiam, pričom záznam do katastra nehnuteľností bol vykonaný tak, ako to žalobcovi vyhovovalo. Namietal, že v danom prípade neboli splnené podmienky vydržania nehnuteľnosti do vlastníctva v prospech hlavného mesta SR Bratislavy, pretože vyhlásenie o vydržaní nevykonal oprávnený držiteľ - hlavné mesto Bratislava. Zastával názor, že starosta mestskej časti Bratislava - Staré Mesto nebol oprávnený podať vyhlásenie o vydržaní vlastníctva v roku 2010 v prospech vlastníka hlavné mesto Bratislava. Poukázal na to, že z osvedčenia o vydržaní nie je možné zistiť ani to, kedy mal tzv. predchodca hlavného mesta SR Bratislavy vstúpiť do oprávnenej držby, kedy sa táto oprávnená držba začala, na akom právnom základe sa malo sa jednať o oprávneného držiteľa, na základe čoho dospel k presvedčeniu, že mu vzniklo právo výkonu a právo užívania nehnuteľnosti tak, že tieto užíval pre seba a bol dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, na základe čoho ovládal nehnuteľnosti v dobrej viere, že je ich vlastníkom so zreteľom na všetky okolnosti, ktoré mu boli dobre známe, a ktoré vyplývajú aj z vyhlásenia o vydržaní, z čoho odvodzoval poctivosť a právny dôvod konania a nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami. Ďalej uviedol, že až novelou Občianskeho zákonníka zákonom č. 131/1982, účinnou od 01.04.1983, bol obnovený inštitút vydržania, premietnutý do § 135a OZ, toto ustanovenie však vylučovalo nadobudnutie veci do vlastníctva vydržaním právnickými osobami, socialistickými organizáciami, obcou či štátom a predmetné nehnuteľnosti označené v osvedčení o vydržaní teda zostali naďalej vo vlastníctve štátu. Zastával názor, že keďže podľa § 868 sa posudzuje vznik právnych vzťahov a nároky z nich vzniknuté pred 01.01.1992 podľa predpisov účinných do 31.12.1991, tak tieto prechodné ustanovenia je potrebné aplikovať aj na ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce zákonné podmienky nadobudnutia vlastníctva vydržaním, pričom týmto spôsobom nemohli nadobudnúť vlastníctvo k veciam právnické osoby, obce, ani cudzinec. Mal preto za to, že na základe osvedčenia o vydržaní nenadobudlo hlavné Mesto Bratislava vlastníctvo k nehnuteľnostiam podľa § 134 OZ ani ku dňu 01.01.1993 nadobudnúť nemohlo. Pokiaľ súd posudzoval nadobudnutie vlastníctva hlavným mestom Bratislava k nehnuteľnosti vydržaním po roku 1992 poukázal na to, že žalobca po celú dobu prejednávania veci pred súdom prvej inštancie netrval na tom, ani nežiadal, aby sa súd zaoberal aj posúdením právnej otázky, či následne ku dňu vyhlásenia rozsudku, nadobudlo hlavné mesto Bratislava do vlastníctva vydržaním nehnuteľnosti, budovy a pozemky v Bratislava, k.ú. Y. J. pri splnení podmienok vydržania vyplývajúcich z § 129, § 130, § 134 OZ, žalovaný nemal ani procesné právo sa k týmto okolnostiam vyjadriť, táto otázka nebola predmetom skúmania a tak súd ani nemôže nad rámec toho, čo bolo predmetom posúdenia v zmysle tvrdení uvedených žalobcom v žalobe, konať. Zdôraznil, že žalobca prvýkrát až vo vyjadrení doručenom súdu dňa 07.11.2014 preukázal vlastníctvo k nehnuteľnostiam, avšak bez

uvedenia spôsobu jeho nadobudnutia, od ktorého odvodil svoj výkon správy k sporným nebytovým priestorom. Keďže k zmene žaloby zo strany žalobcu nedošlo, súd podľa neho nedôvodne a nad rámec prejednávanej veci upozorňoval na súčasný status quo vlastníctva v prospech hlavného mesta SR Bratislava. Žalobca podľa neho nepreukázal, že o prechode vlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam, ktoré boli v majetku štátu, boli spísané podľa § 14 ods.1 zákona č. 138/1991 Zb.. Protokoly medzi odovzdávajúcim Národným výborom a nadobúdajúcim hlavným mestom Bratislava a tiež nepreukázal, že na základe Protokolu zo dňa 29.07.1991 podľa § 14 ods.1 zákona č. 138/1991 Zb. nadobudlo hlavné mesto Bratislava do vlastníctva podľa § 2 ods.2 citovaného zákona po Bytovom podniku, štátny podnik uvedené nehnuteľnosti za splnenia zákonnej podmienky, že k týmto nehnuteľnostiam už skôr vzniklo uvedenému Bytovému podniku Bratislava I., štátny podnik, právo hospodárenia, ani to, že pred ním už Bytový podnik Bratislava I. mal právo výkonu správy národného majetku. Zdôraznil, že napriek tvrdeniam žalobcu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že Bytový podnik Bratislava I. sa stal právnym nástupcom Obvodného podniku bytového hospodárstva Bratislava III. Dodal, že nemožno stotožňovať dočasnú správu národného majetku s právom hospodárenia. Poukázal na to, že ani Obvodný národný výbor Bratislava I., nevykonával právo hospodárenia k národnému majetku, ktorý nadobudol do vlastníctva Československý štát podľa zápisu z 29.6.1961 v R. T..Č.. XXXX / N..XX, XX Č. U., R., ale mal nehnuteľnosti, vrátane pozemkov parc.č. XXXX č. XXXX T. U., Y. J. iba v dočasnej správe a keďže nehospodáril s budovami, ani s pozemkom parc.č. XXXX, XXXX XXX/X, neboli splnené podmienky podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb., potrebné k tomu, aby došlo k prechodu vlastníctva nehnuteľnosti na žalovaného. Zdôraznil, že v prípade výkonu dočasnej správy nebol a nie je možný zákonný prechod nehnuteľnosti do vlastníctva obce. V konečnom dôsledku preto, podľa neho, žalobca nepreukázal, že Bytový podnik I. štátny podnik Bratislava mal k uvedeným nehnuteľnostiam právo hospodárenia v zmysle zákona č. 109/1964 Zb. a vyhlášky č. 119/1988 Zb., pričom iné veci ako tie, ku ktorým patrilo právo hospodárenia štátnym podnikom neprešli v zmysle § 2 ods.2 zákona č. 138/1991 Zb. do vlastníctva hlavného mesta SR Bratislava. Žalobca preto, podľa neho, nepreukázal, že mesto Bratislava vôbec mohlo nadobudnúť vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam. Dodal, že sám žalobca na pojednávaní dňa 6.11.2018 priznal, že Príloha 5 a 5a k Protokolu o odovzdaní a prevzatí majetku spísaného 29.07.1991 nemá k dispozícii hlavné mesto Bratislava, nebolo teda preukázané, že označené pozemky s domami prešli do jeho vlastníctva. Potvrdenie hlavného mesta SR Bratislava podpísané primátorom zo dňa 23.08.2018 o tom, že hlavné mesto na základe Protokolu z 29.07.1991 prevzalo v bode 5 všetok majetok po bývalom Bytovom podniku Bratislava I. vlastníka podľa žalovaného právne neobstojí, pretože na základe zákona a v súlade so zákonom mohli prejsť do vlastníctva hlavného mesta Bratislava iba také nehnuteľnosti, ku ktorým Bytovému podniku Bratislava I., štátny podnik, preukázateľne patrilo právo hospodárenia. Vyjadril názor, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok stanovených zákonom č. 138/1991Zb. pre nadobudnutie nehnuteľnosti do vlastníctva hlavného mesta Bratislava, ani to, že nehnuteľnosti na Č. Xa, U. mu boli odovzdané do správy po ich predošlom nadobudnutí hlavným mestom Bratislava za podmienok stanovených zákonom. Žalobca, podľa neho, nepreukázal ani to, že sám ako správca, ani hlavné mesto Bratislava je oprávneným subjektom na uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a nasl. OZ, ani to, že v ich majetkovej sfére došlo k zmenšeniu majetku a na strane žalovaného došlo bezdôvodne k zväčšeniu majetku, pričom nedokázal ani len konkretizovať nebytové priestory, ktoré podľa jeho tvrdení mal žalovaný užívať, keď žalovaný reálne, fyzicky neužíva žiadne priestory podľa predstavy žalobcu. Ďalej uviedol, že nemožno považovať za právny základ v tomto konaní rozsudok Krajského súdu Bratislava, ktorý bol použitý ako exekučný titul v exekučnom konaní sp. zn. 2Er 558/2008, pretože po jeho vydaní došlo k zásadným zmenám týkajúcich sa tam označených nehnuteľností a samotný žalobca spochybnil svoje predošlé tvrdenia o vlastníctve hlavného mesta k nehnuteľnostiam. Ohľadne aktívnej legitimácie žalobcu zotrval na svojich predošlých vyjadreniach, keď žalobca označujúci sa za správca koná a vystupuje v súdnom konaní vo svojom mene, čo je v rozpore s § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom od 01.07.2009, aktívnu legitimáciu v konaní má hlavné mesto Bratislava, ktorý má byť vlastníkom nehnuteľnosti, a ani zamestnanci žalobcu nie sú oprávnení konať v mene mestskej časti a za túto podpisovať právne úkony s ktorými sú spojené hmotnoprávne a procesnoprávne dôsledky. Zastával názor, že rozhodnutia primátora, či starostu obce nie sú na zastupovanie obce v konaní pred súdom relevantné a v tomto smere zotrval na svojich doterajších vyjadreniach. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu a prizná náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania žalovaného v 100 % rozsahu, v krajnom prípade navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 11.04.2019. Poukázal na to, že s tvrdeniami žalovaného v odvolaní sa súd už vysporiadal v podrobnom odôvodnení rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Zotrvával na svojich doterajších vyjadreniach a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 10.05.2019. Poukázal na to, že pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka je nevyhnutné súčasné splnenie dvoch zákonných podmienok na strane žalobcu, a to vlastníctvo k veci nadobudnuté na základe zákona a v súlade so zákonom a užívanie veci, ktoré v danom prípade splnené neboli, hlavné mesto Bratislava nikdy nenadobudlo vlastníctvo k nehnuteľnostiam ani na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, ani vydržaním podľa Občianskeho zákonníka. Vyjadril názor, že tvrdenia žalobcu o údajnom vlastníctve hlavného mesta Bratislava boli vyvrátené právnymi argumentmi žalovaného, pričom žalobca nepreukázal, ktoré priestory v nehnuteľnostiach označených inými súpisnými a parcelnými číslami a v akom rozsahu mal žalovaný užívať.

5. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 31Cb/99/2015-586 zo dňa 15.01.2019 je potrebné v napadnutej časti I. a III. výroku potvrdiť ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/99/2015-586 zo dňa 15.01.2019, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 10.169,17 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného získaného užívaním nebytových priestorov s celkovou plochou XXX,XX J., pozostávajúcich z dielne, dvoch skladov a dvoch prístreškov, nachádzajúcich sa na prízemí domovej nehnuteľnosti na ulici Č. Č.. X G. T. U., súpisné číslo XXXX, postaveného na pozemku registra O. X. parcelné číslo XXXX a XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, okres: U. Z., obec: U. - J.Č.. Y. J., katastrálne územie: Y. J., zapísaných na LV č. XX vo vlastníctve hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy v správe J. Č.G. U. - Y. J. (žalobcu), bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie I. výkonom napadnutého rozsudku žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 10.169,17 eur spolu s úrokom z omeškania, II. výkonom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a III. výkonom žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie vo výške 100 % voči žalovanému, keď po posúdení viacerých čiastkových otázok dospel k záveru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní a dôvodnosti ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným, a to plnením bez právneho dôvodu. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný podal odvolanie voči I. a závislému III. výroku rozsudku, ktorými súd žalobe žalobcu o zaplatenie 10.169,17 eur s príslušenstvom v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal tiež nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci zo strany konajúceho súdu.

11. Ako vyplýva z bodu 2. odôvodnenia tohto rozhodnutia, žalovaný v odvolaní opätovne namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, keď spochybňoval vydržanie predmetných nehnuteľností hlavným mestom SR Bratislava, a tým pádom i vlastníctvo týchto nehnuteľností a následné delegovanie správcovstva na žalobcu. Taktiež namietal, že žalobca nekoná v mene vlastníka, ale koná a vystupuje v súdnom konaní vo vlastnom mene, čo je v rozpore s § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb., keď aktívnu vecnú legitímáciu má hlavné mesto SR Bratislava, pričom namietal aj oprávnenie zamestnancov žalobcu konať v mene mestskej časti a podpisovať za ňu právne úkony. Odvolací súd poukazuje na to, že s uvedenou argumentáciou žalovaného sa súd prvej inštancie v konaní zaoberal a v napadnutom rozsudku sa s ňou náležite vysporiadal, pričom svoje rozhodnutie veľmi podrobne a vyčerpávajúco odôvodnil, vysvetlil svoje právne závery, i to ako k nim dospel, pričom bral do úvahy všetky podstatné okolnosti prejednávanej veci. Odvolací súd sa s takýmto odôvodnením napadnutého rozsudku plne stotožňuje, nakoľko je presvedčivo a vecne správne odôvodnené. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

12. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a existencii vlastníckeho práva hlavného mesta SR Bratislava k dotknutým nehnuteľnostiam odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v konaní predložil listinné dôkazy, preukazujúce vlastnícke právo hlavného mesta SR Bratislava k predmetným nehnuteľnostiam, a to predovšetkým výpis z listu vlastníctva č. XX. Vzhľadom na materiálnu publicitu údajov katastra nehnuteľností vyjadrenú v ustanovení § 70 katastrálneho zákona, ktoré zakladá vyvrátenú domnienku hodnovernosti a záväznosti údajov katastra, sa predložením listu vlastníctva zo strany žalobcu presunulo na žalovaného dôkazné bremeno v prípade, ak chcel preukázať opak, t.j. skutočnosť, že hlavné mesto SR Bratislava nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, čím by vyvrátil uvedenú domnienku. Žalovaný však v priebehu konania nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by spochybnili vydržanie predmetných nehnuteľností zo strany hlavného mesta SR Bratislava a nadobudnutie vlastníckeho práva podľa ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka. V tomto smere preto žalovaný neuniesol dôkazné bremeno.

13. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

14. Súd prvej inštancie okrem toho správne uviedol, že v prospech vlastníckeho práva hlavného mesta SR Bratislava svedčí aj pôvodný list vlastníctva č. XX, P. Č. XX, kde ako vlastníkom predmetných nehnuteľností je uvedené hlavné mesto SR Bratislava - Bytový podnik Bratislava I po prečiarknutom bývalom vlastníkovi Československý štát - Obvodný podnik bytového hospodárstva, ďalej geometrický plán na parc. č. XXXX/X, XXXX, XXXX zo dňa 14.04.1983, v ktorom je ako vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti uvedený Bytový podnik Bratislava I., Protokol o prechode vlastníctva štátu - ČSFR do vlastníctva hlavného mesta SR Bratislavy spísaného podľa § 14 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. zo dňa 29.07.1991, ktorým hlavné mesto SR Bratislava prevzalo všetok majetok po bývalom Bytovom podniku Bratislava I. Uvedený majetok bol následne v súlade so Štatútom hlavného mesta SR Bratislavy súčasťou Protokolu o zverení majetku hlavného mesta SR Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 51/1992 zo dňa 21.12.1992, ako majetok po bývalom Bytovom podniku Bratislava

I.. Súd taktiež správne uviedol, že o užívaní nehnuteľností Bytovým podnikom svedčí aj odôvodnenie rozhodnutia o pridelení súpisného čísla a notárska zápisnica osvedčujúca vydržanie. Odvolací súd v tomto smere odkazuje na bod 88. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie uvedeným bližšie zaoberal a svoj právny záver riadne odôvodnil. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti zároveň správne poukázal aj na ustanovenie § 134 v spojení s § 868 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že vlastnícke právo vydržaním nadobudne osoba, ktorá kedykoľvek po 01.01.1992 splní podmienky tohto ustanovenia, s prihliadnutím aj na dobu, počas ktorej mal oprávnený držiteľ, resp. jeho právny predchodca nehnuteľnosť v držbe od 01.04.1983. Z uvedeného je potom jednoznačne zrejmé, že hlavné mesto SR Bratislava je k dnešnému dňu vlastníkom sporných nehnuteľností. Uvedené nemožno kvalifikovať ako novú argumentáciu, či nové okolnosti na strane žalobcu, ako sa nesprávne domnieval žalovaný, keďže ide len o zohľadnenie reálne existujúceho stavu.

15. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v bode 91. a 92 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že správca majetku obce koná v mene obce pred súdmi, ako i pred inými orgánmi v tých veciach, ktoré sa týkajú majetku obce v jeho správe, na takéto konanie nie je potrebné osobitné plnomocenstvo, keďže ide o prípad zákonného zastúpenia. Uvedené vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 86/2017 zo dňa 30.05.2018, v ktorom súd okrem iného uviedol, že „Správca majetku obce koná v mene obce pred súdmi, ako i pred inými orgánmi v tých veciach, ktoré sa týkajú majetku obce v jeho správe. Z uvedeného vyplýva, že na takéto konanie nie je potrebné osobitné plnomocenstvo, ide teda o prípad zákonného zastúpenia... Nakoľko správca majetku má zákonnú povinnosť majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou (§ 7 ods. 2 písm. b/ zákona o majetku obcí) a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi (§ 7 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí), nemožno preto považovať za správny právny záver odvolacieho súdu o tom, že žalobca 2/ nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby na náhradu škody, pretože nie je vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej vznikla škoda, a preto nevznikla škoda jemu. Takýto výklad nie je v súlade so zákonom o majetku obcí (lex specialis) a predstavuje formalistický výklad a aplikáciu práva.“ Odlišnú argumentáciu žalovaného považoval odvolací súd za nedôvodnú. Konajúci súd navyše správne upozornil na to, že oprávnenie žalobcu domáhať sa práv spojených so správou zvereného majetku aj súdnou cestou, vrátane žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplýva i zo Štatútu hlavného mesta SR Bratislavy. Ohľadne oprávnenia vedúceho právneho oddelenia J.. J. J. na podanie žaloby, vedúcej právneho oddelenia H.. Z. F. na podávanie vyjadrení a zamestnanca žalobcu H.. D. Š. na zastupovanie žalobcu v danom konaní, sa odvolací súd stotožnil s konštatovaním konajúceho súdu v bode 95. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý mal oprávnenie týchto osôb na vykonávanie úkonov preukázané na základe predložených Rozhodnutí starostu č. 34/2013 zo dňa 06.09.2013, č. 25/2015 zo dňa 11.03.2015, č. 29/2017 zo dňa 25.09.2017 a poverenia starostu zo dňa 22.02.2018, podpísanými starostom mestskej časti, kedy to, že v rozhodnom období boli uvedené osoby na pozícii vedúceho právneho oddelenia Miestneho úradu mestskej časti Bratislava-Staré Mesto vyplýva z predložených poverení zo dňa 30.10.2013 (J.. J.I) a zo dňa 07.05.2015 (H.. F.) spolu s oznámením zo dňa 27.09.2017, podľa ktorého bolo oddelenie právne a správnych činností premenované na oddelenie legislatívno-právne v zmysle Organizačného poriadku Miestneho úradu mestskej časti Bratislavy-Staré mesto účinného od 01.10.2017. Odvolací súd preto považoval uvedené námietky žalovaného za nedôvodné.

16. Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že žalobca ako správca, ani hlavné mesto SR Bratislava ako vlastník, nepreukázal že v jeho majetkovej sfére došlo k zmenšeniu majetku a súčasne nepreukázal, že na strane žalovaného došlo bezdôvodne k zväčšeniu majetku, pričom žalobca nedokázal ani len konkretizovať nebytové priestory, ktoré podľa jeho tvrdení mal žalovaný užívať, keď žalovaný dlhodobo reálne fyzicky neužíva žiadne priestory podľa predstavy žalobcu. Odvolací súd vyhodnotil tieto námietky ako nedôvodné. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmovou inej určitej osoby. V prejednávanej veci žalobca preukázal splnenie všetkých uvedených predpokladov, a teda preukázal vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Žalovaný totiž

užíval dotknutý nebytový priestor aj po skončení nájomnej zmluvy, t.j. po tom, čo nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným zanikol uplynutím času podľa § 9 ods. 1 zákona č. 116/990 Zb., keďže žalovaný neodovzdal ku dňu skončenia nájmu (17.11.2002) predmetný nebytový priestor žalobcovi, a za toto neoprávnené užívanie neplatil žalobcovi odplatu. Takýmto konaním sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, preto žalobcovi v zmysle § 451 OZ patrí nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal užívaním nebytového priestoru bez právneho dôvodu. Nepravdivé je tvrdenie žalovaného, že žalobca nedokázal identifikovať nebytové priestory, ktoré podľa jeho tvrdení mal žalovaný užívať, nakoľko žalobca v konaní jednoznačne vymedzil a identifikoval dotknutú nehnuteľnosť a súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, nemal pochybnosť o tom, o akú nehnuteľnosť sa jedná. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na bod 81. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd uvedenou argumentáciou bližšie zaoberal. Túto námietku odvolací súd navyše hodnotí ako účelovú, pretože v priebehu konania pred súdom prvej inštancie bola akákoľvek spornosť ohľadom identifikácie predmetnej nehnuteľnosti odstránená a táto námietka žalovaného je neopodstatnená. Rovnako bolo v konaní preukázané užívanie predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalovaného bez právneho titulu, a to jednak právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co 3/07 zo dňa 28.11.2007, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť nebytové priestory vypratať (a žalovaný uloženú povinnosť dobrovoľne nespĺnil), žiadosťami žalovaného ako povinného o odklad exekúcie a rozhodnutiami v exekučnom konaní vedenom na pod sp. zn. 2Er 558/2008, ktorými Okresný súd Bratislava I nepovolil žalovanému odklad exekúcie. Naopak, žalovaný nepreukázal splnenie povinnosti priestory odovzdať žalobcovi. Okrem toho odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 102., v ktorom súd prvej inštancie výstižne uviedol, že „Tvrdenia žalovaného o neužívaní predmetnej nehnuteľnosti v rozhodnom období sú v rozpore s návrhom žalovaného ako povinného na odklad exekúcie, ktorú doručil Okresnému súdu Bratislava I dňa 12.02.2014, v ktorej uviedol, že predmet exekúcie tvorí s nebytovými priestormi, ktoré má s manželkou v spoluvlastníctve funkčný celok, ktorý je nimi využívaný na podnikanie. O predmetnom návrhu súd rozhodol uznesením č.k. 2 Er 558/2008-183, ktorým nepovolil povinnému odklad exekúcie.“ Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia konajúci súd vychádzal z výšky nájomného obvyklého v čase uzatvorenia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci, spôsob jej využívania a následného rastu cien s ohľadom na zásadu primeranosti sumy hradenej ako nájomné v danej lokalite u obdobných nehnuteľností. Opodstatnenosť žalobcom požadovanej výšky bezdôvodného obohatenia bola preukázaná Nájomnou zmluvou č. XXX/XXXX/XXX zo dňa 15.06.2009 uzavretou na dobu neurčitú medzi iným nájomníkom - spoločnosťou ENTO - K. W., s.r.o., keďže išlo o nebytové priestory v rovnakej nehnuteľnosti v danej lokalite, ako sú priestory užívané žalovaným, výpisom z inflačnej kalkulačky INEKO za rok 2013 a 2014 a Rozhodnutím starostu č. 28/2008 o minimálnych sadzbach nájomného, upravujúceho dolnú cenu nájmu, pričom pohľadávka predstavuje odo dňa 01.10.2013 do 31.08.2014 sumu 10.169,17 eur, vypočítanú ako násobok sumy nájomného za mesiac vo výške 924,47 eur za obdobie 11 mesiacov. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným existuje záväzkovoprávny vzťah z bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi vo výške 10.169 eur spolu s úrokom z omeškania, nakoľko v období od 01.10.2013 do 31.08.2014 užíval nehnuteľnosť patriacu žalobcovi po skončení platnosti nájomnej zmluvy, teda bez právneho dôvodu a za toto užívanie neplatil žalobcovi odplatu.

17. Odvolací súd konštatuje, že nebol daný žiaden z odvolacích dôvodov uvádzaných žalovaným, pretože nebolo nezistené žiadne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie v danej veci. Odvolací súd považuje skutkové zistenia, ako aj právne posúdenie zo strany konajúceho súdu za správne, keď súd na prejednávanej vec použil relevantné ustanovenia právnych predpisov, ktoré správne vyložil a aplikoval.

18. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

19. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/99/2015-586 zo dňa 15.01.2019 v napadnutej časti I. a III. výroku v zmysle § 387 ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).